

I. fejezet – Egy titokzatos ajtó; A téves ajtó

Élt Londonban egy Polly Plummer nevezetű kislány, aki arra lett figyelmes egyik reggel, hogy egy fiú átkukucskál a kerítésen. Kis idő elteltével Digoryval beszélgetésbe merültek. Beszélgetésük közben kiderült, hogy a fiú a nagybácsikájánál és a nagynénikéjénél lakik, mert édesanyja ápolásra szorul betegsége miatt. Polly és Digory rendszeresen találkoztak. A kislány egyszer rábukkant egy rejtekajtóra a padláson. Ezen rejtekajtó mögött alakított ki magának egy titkos szobácskát. Ezt később a fiúnak is megmutatta. A két gyermek elhatározta, hogy felfedezik a szomszédos elhagyatott házat, amelyet a padláson keresztül közelítenek meg. Elszámolták az útirányt és Andrew bácsi szobájába kötöttek ki. Polly tekintete két sárga és két zöld gyűrűre irányult. Andrew bácsi is a szobában tartózkodott, és a kislánynak adott egy sárga gyűrűt.

II. fejezet – Digory és Andrew bácsi; Digory és nagybátyja

Digory ijedten és félelemmel telve érdeklődött a gonosz Andrew bácsitól Polly hollétéről. Az öreg elmondja, hogy egy másik világba került és közben elmesél egy történetet egy dobozról, ami Lefay néni tulajdona volt (Lefay néni tündér sarj volt). A doboz Atlantiszról származott és por volt benne egy más világból. A porból készültek a gyűrűk, a sárga gyűrű elvezet abba a világba ahonnan a por származik, a zöld pedig visszahoz a jelenbe. A gyűrűket Andrew bácsi készítette. Ő magáról azt vallotta, hogy tudós, varázsló és beavatott. De gonosz ember lévén csapdába csalta a két gyermeket. Digorynak Polly után kell mennie, hogy visszahozza a jelenbe, hiszen a kislány nem vitt magával zöld gyűrűt. Digory jobb zsebébe rejtette a zöld gyűrűket, majd kis barátnőjéhez hasonlóan ő is hozzáért a sárga gyűrűhöz.

III. fejezet – A világok közötti rengeteg; A világok közötti erdő

Digory egy tó partján találta magát a sima füves talajon. Az egész vidék tavak tucatjaival volt tele. A fiú az első percekben elfelejtett mindent és egy idő után észrevette, hogy alig néhány méternyire egy kislány hever egy fa tövében. Elkezdtek beszélgetni és kis idő múlva elkezdtek emlékezni, kik is ők valójában és egymásra ismertek. Még azt a tengeri malacot is meglátták, akit a gonosz Andrew bácsi egy gyűrűvel elvarázsolt a világok közötti rengetegbe.

A gyerekek rájöttek, hogy minden egyes tó egy világot rejt magába és, hogy a tavak az átjárást biztosítják a világok között. Rájöttek, hogy ahol tartózkodnak az csak egy átjáró a világok között. A két gyermek eldöntötte, hogy kalandoznak egy keveset más világokba is, mielőtt hazatérnek Andrew bácsi szobájába. Előtte azonban meggyőződtek arról, hogy tervük működik és egy pillanatra hazatértek a zöld gyűrű segítségével, de rövidesen újra a világok közötti rengetegben találták magukat. Egy újabb beszélgetés után nekivágtak az ismeretlennek, felhúzták a sárga gyűrűt és egy tóba ugrottak, de semmi sem történt. Rájöttek, hogy a gyűrűk nem úgy működnek, ahogy Andrew bácsi gondolta. A sárga gyűrű mindig a világok közötti rengetegbe varázsolja őket. A zöld gyűrű pedig elvarázsolja az embert ebből a világból. Felhúzták a zöld gyűrűket és elrugaszkodtak...

IV. fejezet – Veszély és kaland; A harang és a kalapács

Hatott a varázslat és egy más világba kerültek. Ez egy furcsa világ volt, telis tele különös dolgokkal. A gyerekeknek nem nagyon tetszett, különösen Pollynak. Kellemetlen hideg volt. Mindenütt romos épületek látszottak. Kétségkívül minden az ősidőkből maradt fent. A főszereplők félelemmel teli elindultak felfedezni a romos és halottnak vélt világot. Hatalmas

termeken keresztül haladtak és az egyik udvar közepén egy szökőkutat találtak. Nagyon sivár vidék volt, sehol egy fa, sehol egy virág. Már majdnem felhúzták a sárga gyűrűt, mikor egy kapunyíláson bekukkantottak és hirtelen azt hitték, hogy egy viaszfigurákkal teli panoptikumban kerültek. Az egész terem mintha elvarázsolt emberekkel lett volna tele, arcaik különböző kifejezésekbe merevedve. A terem közepén egy méternél magasabb oszlop állt, rajta aranyból készült boltív, melyről apró aranyharang csüngött alá, mellette kicsi aranykalapács. Az oszlopon egy versike volt olvasható:

„Szólaltasd meg a harangot:

Veszélyt ígér vagy kalandot?

Vagy töprengj az örülésig,

Mit mulaszt, ki tenni késik!”

Főhőseink összevesztek, mert a fiú meg akarta kongatni a harangot a lány pedig nem. Mikor Polly a sárga gyűrű után nyúlt, Digory könyökével ellökte és a kalapáccsal ráütött a harangra. A harang egyre hangosabban hallatta édes, ugyanakkor ijesztő zengését. Egy idő után a harangzúgás megszakadt.

V. fejezet – A végzetes szó

A pompás öltözetű alakok egyike, az, aki a legtávolabb ült, a hölgy, akit Digory oly gyönyörűnek talált, fölkelte trónusáról. Királyi terem volt. Az épület elkezdett omladozni és a titokzatos hölgy kivezette a két gyermeket biztonságos helyre (Pollynak nem volt szimpatikus a hölgy). Kiérvén a királynő megmutatta nekik Charnt, mely a királyok királyának városa volt. Az érdekes azonban az volt, hogy mindenütt csak omladozó falak, épületek voltak. A királynőt nagyon érdekelte Andrew bácsi varázsereje. Elmesélte nekik, hogy ő pusztította el a várost, Jadis az utolsó királynő. A végzetes szó titkát kimondta, hogy ne a nővére kerüljön a trónra, így mindenki elpusztult kivéve ő, hisz a szó minden élőlényt elpusztít kivéve azt, aki kimondja. A varázsige következtében ősei is szoborrá meredtek. Ő pedig szintén szoborrá vált, hogyha majd arra jár valaki, ébressze fel. Jadis azt kérte a két fiától, hogy vigyék a saját világukba. A gyerekek ezt a dolgot nem akarták, mert a hölgy már el is képzelte, hogy fog uralkodni a másik világban. Jadis azt hitte, hogy Andrew bácsi hatalmas király és varázsló. A királynő dühében Polly hajába markolt ekkor mindkét fiatal saját bal zsebébe nyúlt és máris a világok közötti rengetegbe tartottak.

VI. fejezet – Andrew bácsi tragédiája; Andrew bácsi és bajainak kezdete

A gyerekek visszatértek a világok közötti rengetegbe és észrevették, hogy a királynő Polly hajába kapaszkodván szintén átjutott. Itt nem volt ereje Jadisnek. Amikor a gyerekek hazatértek, Jadis hozzáérvén Digoryhoz átjutott Andrew bácsi szobájába. Londonban még szebbnek tűnt a gyerekek szemében és kiheverte rosszulását is. Andrew bácsi tele volt félelemmel. Jadis ráförmedt, hogy csak egy házaló varázsló, de valódi mágikus erőből semmi sincs a vérében. Megparancsolta, hogy szerezzen neki szállítóeszközt, hogy tudja megkezdeni hódító hadjáratát és foglalja el a világot. Andrew bácsi elment, hogy hívjon egy fogatot, de közben átöltözött, hogy méltón fogadhassa a királynőt. Polly ez idő alatt hazament miután Digoryval Charntban történtek miatt kibékült. Ezután Ketterley úr lement Leticia nővérehez pénzt kérni kölcsön a fogatra. Beszélgetése közben a nővérevel megjelent a boszorkány...

VII. fejezet – Mi történt a bejárati ajtó előtt?; Mi történt a ház előtt?

Letty néni elküldte Jadist a házból. A boszorkány szét akarta porlasztani, de rájött, hogy varázsereje elhagyta. Fizikai ereje viszont nem, és áthajította Leticia nénit a szoba másik végébe, utána pedig Ketterley úr társaságában távozott. Digory elhatározta, hogy megszabadítja Londont a förtelmes perszónától. Polly közben hazaért és két hosszú órára ágyba kergették büntetésül, azért, hogy későn ment haza és idegen helyeken köszált. A kislány a családnak nem mondott el semmit, jobbnak találva, ha inkább elferdíti az igazságot. Digory a házban várta Andrew bácsi és Jadis hazatérését, hogy a boszorkányt visszavigye a sárga gyűrű segítségével a köztes világba. Eközben meghallotta, hogy Letty néni arról beszél, hogy édesanyján már csak egy olyan gyümölcs segítene, ami az örök ifjúság földjén terem. Kis idő múlva megérkezett Jadis, egy fogat tetején állva. Hatalmas tömeg követte. Volt, aki azért, mert látni akarta mi történik és volt olyan, aki azért, mert a boszorkány károkat okozott neki. A konflis tulajdonosa megpróbálta Jadist meggyőzni arról, hogy szálljon le Szamócáról (a lóról).

VIII. fejezet – Kézitusa a lámpaoszlopnál

A boszorkány dühében letörte a lámpaoszlop keresztrúdját jobb karjával, és elkezdte ütlegelni az embereket vele. Digory tudta, hogy cselekednie kell (hisz már ő is a tömegben volt egy ideje), még Polly is megjelent és ő is ezt tanácsolta. Egy pillanat és már egy másik világban voltak. Meglepő dolog történt, hisz rajtuk és a boszorkányon kívül Andrew bácsi, Szamóca (a ló) és a gazda is ebbe a világba varázslódott. Szamóca elindult a tóhoz inni, de a gyerekek elővették a zöld gyűrűt, így ismét egy világba landoltak. Sajnos nem abba a világba kerültek, amibe szerettek volna, hanem az üres világba. Sötétség borított be mindent. Andrew bácsi megint áskálódott, azt akarta, hogy Digory meg persze ő eltűnjenek a gyűrű segítségével. A fiú nem hallgatott az öregre. Egyik pillanatban egy gyönyörű távoli dallamot hallottak. A fejük fölött a sötétség egyszerre csillagoktól tündöklött. Egy egész oktávval magasabban csilingelő, ezüstös hangok hallatszottak. A világosság lassan úrrá lett, miközben a hang tovább hallatszott. Mindenki csodálkozott, kivéve Andrew bácsit, aki félt és a boszorkányt, aki ideges volt, hogy egy nagyobb varázserőről van szó, mint az övé. Mikor a hang a legerősebbé vált, fölkel a nap. Egy völgyben voltak. Széles, sebes folyó kanyargott benne keletnek hömpölyögve a nap felé. Délen hegyek magaslódtak, északon alacsonyabb dombok. Meglátták az énekest. Egy oroszlán volt az. Andrew bácsi és Jadis el akartak menni, de Digory nem adta oda a gyűrűt...

IX. fejezet – Narnia megalapítása

Az oroszlán egy lágyabb dallamot énekelt, mint az előzőkben. Ahol elment, kihajtott a fű. Egy idő után más növényzet is elkezdett nőni és a szellő is megjelent. Fák is nőni kezdtek. Andrew bácsi időközben megmondta a boszorkánynak a magáét. Az oroszlán egyre jobban közeledett feléjük, közben énekelt. Polly rájött, hogy minden, ami keletkezik és nőni kezd, az oroszlán műve. Már csak tíz méter volta az oroszlán és a többiek között, mikor Jadis előlépett és a lámpaoszlop rúdjával fejbe dobta az oroszlánt. Arról lepattant a rúd és mintha semmit nem észlelt volna, tovább lépkedett. A boszorkány ekkor elrohant a fák közé. Andrew bácsi követte, de belebotlott egy gyökérbe és arccal a folyó felé tartó kis patakba esett. Az oroszlán

melléjük haladt el, de ügyet sem vetett rájuk. Utána a gyerekek és az öreg vitatkozni kezdtek, de amikor észrevették, hogy a lámparúd életre kelt és nőni kezdett mindenki elcsodálkozott. A fiatalok elindultak, Andrew bácsi pedig követte őket. Digory elérte az erdő szélét és ott megállt. A földből halmok nőttek ki addig, ameddig szét nem repedtek és egy-egy állatka ki nem mászott. Az oroszlán elhallgatott és az állatok között járkálni kezdett. Időnként odament két állathoz és orrát az övékhöz érintette. Ezek otthagyták társaikat és követni kezdték. Akiket nem érintett meg azok szanaszét kalandoztak. A követő állatok körben összegyűltek körülötte. Ezután néma csönd támadt. A kis méretű állatok valamelyest megnőttek, a nagyok egy picit zsugorodtak. Az oroszlán kinyitotta a száját, de egyetlen hang sem jött ki rajta. Hosszú forró lehelet tört elő a torkából s ettől az állatok valamennyien hajladozni kezdtek. A csillagok énekszöiba fogtak. Gyors lobbanás villant fel, mint egy tűzcsóva, de senkit nem égetett meg. Egy hatalmas hang szólalt meg: „*Narnia, Narnia, Narnia, ébredj! Szólalj meg! Eszmélj! Szeress! Keljtek lábra, fák! Szólaljatok meg, állatok! Szenteltessetek meg, vizek!*”

X. fejezet – Az első tréfa, valamint Andrew bácsi menekülése; Az első tréfa és más egyebek

A gyerekek érezték, hogy az oroszlán tud beszélni, mégis szívderítő, s egyben megrendítő élmény volt mikor beszélni kezdett. „*A fák közül mesebeli lények illantak elő, erdei istenek és istennők; s velük együtt faunok, szatírok és törpék. A folyóból kiemelkedett a folyamisten lányaival, a najádokkal. S mindezek és valamennyi madár, ki-ki a maga módján, mély vagy magas, vékony vagy dörmögő hangján válaszolta:*

— *Köszöntünk, Aslan! Halljuk szavad és engedelmeskedünk. Fölbredtünk. Szeretünk. Eszmélünk. Beszélünk. Értelemmel élünk.*” Még a jó öreg Szamóca is megszólalt. Aslan mindent megadott teremtményeinek Narniában. Az állatok jól érezték magukat. Néhányukat kiválasztott Aslan a tanácsba és arról beszélt, hogy biztonságossá kell tenni Narniát, mert megjelent a gonosz. A tanács elindult kelet felé és három ember utánuk eredt: a gazda, Digory és Polly. Elérkeztek az állatok egyik csoportjához. A gazda beszélgetni kezdett lovával és felidéztek a múltat. A ló megengedte a fiúnak, hogy meglovagolja, így hamarabb elérje Aslant, hogy beszélhessen vele. Andrew bácsi ez alatt meghúzta magát a folyónál, hátha észrevétlen marad, de az állatok megpillantották és elindultak utána. Az öreg a történelemből nem érzékelt semmit. Ő minden állatot vadnak és iszonyatosnak tekintett. Még Aslan dallama sem tetszett neki. Elhitette magával, nem is az oroszlán énekelt, csak ordítást hallott, ahogy az oroszlánok szokták az állatkertben. Semmit nem érzékelt az állatok beszédéből, csak azt vette észre, hogy a három ember elindult az állatok felé. Mikor megpillantotta, hogy az állatok követik, fejvesztve menekült. Úgy szaladt, mintha fiatal fiú volna. Az állatok megelőzték, majd körbevették. Andrew bácsit a halál rémülete kerülgette a sok reá tatógó szájtól (az állatok a szaladástól nyitották ki szájukat). Egy buldog megszólalt, hogy megkérdezze kicsoda, micsoda ez az öregember...

XI. fejezet – Életveszélyben; Előbb Andrew bácsi kerül bajba, majd Digory

Az állatok, nem tudták eldönteni, hogy Andrew bácsi milyen fajta élőlény. Az öreg a rémülettől elájult. Egyes állatok ebből arra következtettek, hogy fa, mások állatnak nézték. Kísérleteztek vele, fejre állították, utána a legtöbbjük fának vélte és elültették. Meg is öntözték, mert hervadtnak látták, ettől az öregember fölbredt. Ez idő alatt Digory Szamóca hátán érkezett Aslanhoz. A fiú nem mert belenézni az oroszlán szemébe, de megszólalt és kért valamilyen gyümölcsöt édesanyja meggyógyítására. Aslan teljesen más választ adott, mint amit Digory gondolt. Arról kérdezte, hogyan került a boszorkány Narniába. Az mindent

elmesélt Aslannak, a tanácsnak és nagyon szégyellte magát a történetek miatt, mialatt magában arra gondolt, hogy mindent elrontott. Az oroszlán magához hívta Pollyt és a gazdát. A fogathajtóval beszélgetni kezdett. Megkérdezte tőle lenne-e kedve Narniában élni. Válasza igen volt, csak feleségét hiányolta. Egy kevés idő elteltével Aslan, hangja segítségével a feleségét odavarázsolta. Eleinte az asszony azt hitte álmodik, majd rájött, hogy valóságos minden és odament a férjéhez, de előtte illemtudóan köszöntötte az otlévőket. Ekkor Aslan megszólalt: „*Gyermekeim, szólalt meg Aslan, szemét kettejükre irányítva, ti lesztek Narnia első királya és királynője. A gazda szája nyitva maradt a csodálkozástól, felesége pedig nyakig pirult. Uralkodjatok mindezen a teremtményeken, adjatok nevet nekik, tegyetek közöttük igazságot és oltalmazzatok meg őket minden ellenségtől, aki országotokra rátör. Mert támad majd ellenség, hiszen van egy gonosz boszorkány ebben a világban.*” Ezek után a gazda megszólalt, elkezdte magyarázni, hogy ők ilyen megtiszteltetésre nem méltók, mert egyszerű emberek és tanulatlanok. Az oroszlán beszélgetni kezdett vele, hogyan is vezetné Narnia népét, majd elrendelte a koronázási ünnepséget. Elárulta a gazdának, hogy egyes gyermekei Narnia királyai lesznek, mások pedig Archenland királyai (a déli hegységen túl terül el). Aslan Pollyval is beszélgetett egy keveset...

XII. fejezet – Szamóca kalandja

Aslan megkérdezte Digoryt, hogy kész-e jóvátenni, amit elrontott. A fiú beleegyezett. Egy pillanat után kétségbeesetten megkérdezte, nem tud-e segíteni édesanyján. Aslan azt felelte, hogy neki Narniáról kell gondoskodnia és ehhez szüksége van egy magra, amit a fiú kell elhozzon, hogy egy fát elültessenek, mely megóvja az országot a boszorkánytól. Digory elfogadta az oroszlán kérését és erőre és bátorságra kapott, mikor az homlokon csókolta. Megtudta úticélját, mely nagyon messze volt. Egy kertnek a közepén egy almafa áll. Arról kell elhoznia egy almát, Narnia földjére. Aslan Szamócát szárnyaslóvá változtatta, a Sólyom nevet adta neki és megkérte, hogy vigye el a gyerekeket a hosszú útra. Útjuk során elérték Narnia határát, a vízesést mely a nyugati hegyvidékről eredt. Egyre magasabban szálltak és egy idő eltelte után elhagyták Narniát. Szürkületkor Sólyom leszállt és mindhárman megpihenni készültek. A völgy ahova leszálltak hegyekkel volt körbevéve. A szárnyasló felajánlotta, hogy vacsorázzanak vele füvet, de a két gyermeknek nem tetszett az ötlet. Pollynak eszébe jutott, hogy van nála tejkearamella cukor. A kilenc darabból négyet-négyet megettek, egyet pedig elültettek, hátha kinő, mint a lámpaoszlop, és lesz egy egész kearamellafa. Ezután nyugovóra tértek és Sólyom szárnyaival betakarta a két gyermeket. Kis idő elteltével valami zajt hallottak, felkeltek megkeresni, honnan jön és kitől, de nem találtak semmit. A kislány azt állította, hogy látott egy magas alakot elsuhanni nyugat felé. Utána ismét leheveredtek és elaludtak mindhárman.

XIII. fejezet – Váratlan találkozás

A gyermekek reggel arra ébredtek, hogy kihajtott a kearamellafa. Ettek a fa finom terméséből és elindultak Útjuk során finom illat lengte körül őket. Abból a völgyből érződött, ahol a tó van, amiről Aslan beszélt. Leereszkedtek, majd feljutottak a hegyen és egy falhoz értek. A falon belül fák voltak mindenütt, az ágaik kihajlottak. Végigkerülték az egész falat, míg megtalálták a kaput, amely a kertbe vezetett. Mindhárman sejtették, hogy csak Digory mehet be a kertbe. Egyedül ment a kapuhoz és ezt a szöveget olvashatta el rajta:

„E kapun jöjj be, vagy be se lépj,

Add másnak gyümölcsöm, vagy le se tépd.

Ki tolvajként mászik falamon át,

Vágyára lel, de elveszti magát.”

A kertben tökéletes csend uralkodott. Még a szökőkút sem hallatszott a kert közepén: „Azonnal ráismert a fára, részben, mivel a kert legközepén állt, részben, mert a nagy ezüst almák, melyekkel meg volt rakva, csillogtak és olyan fényt árasztottak, hogy megvilágították mindazokat az árnyékos foltokat is, ahová a napfény sem férközött be.” Levett egy almát és gondosan elrakta, de nem tudott ellenállni a kísértésnek és alaposan szemügyre vette a fát. Kínzó szomjúság és éhség tört rá, azt érezte, hogy bele kell harapjon egy almába. Ahogy küzdött a vágy ellen, egy csodás madarat pillantott meg a fán. Már a kapu fele tartott, amikor visszapillantott és észrevette a boszorkányt. Egy almacsutkát hajított el Jadis. A fiú elindult a kapu felé, Jadis meg utána. Ahogy a fiú kiért a kapu bezárult, de a boszorkány a falon keresztül átjutva már ott is termett előtte. Párbeszédbe kezdetek. Megpróbálta rávenni a fiút egyen az almából. Azt is mondta neki, hogy ez az élet és a halhatatlanság almája és vigye el beteg édesanyjának ahelyett, hogy Aslannak adná. Digory fájdalommal telve harcolt a kísértés és a boszorkány szavai ellen. Édesanyja iránti szeretete erőt adott neki, hogy ne cselekedjen butaságot. Jadis egy végzetes mondatával, a fiú lelkiállapota helyrejött, Pollyt felrakta a ló hátára és elindultak. Az úton visszafele Narniába Digory meg sem szólalt. Mikor visszaérkeztek átadta az almát az oroszlánnak.

XIV. fejezet – Az alma elültetése; A fa elültetése

Aslan a fiút kérte meg, hogy ültesse el az almát, amelyből egy olyan fa lesz, ami Narnia megóvására fog szolgálni. Elkezdődött a koronázásra való készülődés. Előtte kibontottak a gúzszt, amelyben Andrew bácsi volt kötve. Azért került oda, mert mikor megöntözték magához tért és elkezdett üvöltözni. Az állatok rájöttek, hogy nem fa, kiásták, majd bezárták faágakból font ketrecébe. Elnevezték Pálinkának, hisz ezt a szót hallották tőle a legtöbbször. Az oroszlán maga elé parancsolta az öreget és rálehelte, hogy aludjon el. Elmagyarázta a gyermekeknek, hogy Andrew bácsinak így lesz a legjobb, hisz úgysem értené beszédét. A törpék nekifogtak a koronák készítéséhez az ünnepségre. Aslan Franknak és Helennek a fejére helyezte a koronát, majd megáldotta őket. Ezután mindenki a fát kezdte el csodálni, amely nemrég volt ültetve és máris természetes fa lett belőle. Az oroszlán a narniaiakra bízta a fa védelmét. Elárulta nekik, hogy míg a fa él, addig a boszorkány nem fogja Narnia területét megközelíteni, mert számára pusztulást jelentene. Aslan egy almát ajándékozott Digorynak, hogy vigye el beteg édesanyjának.

XV. fejezet – Ez a történet befejeződik, de a mesének nincs vége

A két gyermek, Andrew bácsi és Aslan a világok közötti rengetegben voltak. Az oroszlán két dolgot mondott a gyermekeknek. A fűben egy csekélyke gödör volt s elárulta, az volt Charn világa, ami többé nincs, a tavadcska is kiszáradt és figyelmeztette őket, hogy legyen ez jel Ádám és Éva sarjadékainak. A másik egy parancs volt, hogy vegyék el Andrew bácsitól a gyűrűket és ássák el, hogy többet ne használhassa élő lélek. „ Mindkét gyerek az Oroszlán szemébe nézett, mikor kimondta ezeket a szavakat. És azonnyomban (azóta sem tudják, hogyan történt), ez az arc szertehabzó aranytengerré vált előttük, s maguk is benne ringtak; és olyan édességes hatalom hömpölygette őket és zúdult át rajtuk, szinte betöltve egész valójukat, hogy úgy érezték, mind ez idáig sosem voltak igazán boldogok vagy okosak vagy jók, lehet, hogy nem is éltek, talán nem is voltak ébren. És ennek a percnak az emléke megmaradt mindkettejükben, amíg csak éltek. S ha szomorúság, félelem vagy indulat fogta el

őket, ennek az aranyló kegyelemnek érzése, s az, hogy még mindig jelen van, közvetlen közelükben, tán épp a sarokban vagy az egyik ajtó mögött, visszatért és valahol legbelsejükben, szívük mélyén megerősítette őket, hogy minden rendjén van.” *Egy pillanat múlva már Londonban találták magukat. A Ketterley-ház előtt voltak, csak Sólyom és Frank király hiányzott. Mintha megállt volna az idő, mert a tömeg még ott volt és az eseményről cseverészett. Polly felszaladt a gyűrűkért, Digory pedig édesanyjához ment. Mikor elővette az almát, az beragyogta az egész szobát. Édesanyja, ahogy megette, álomba szenderült. A fiú még aznap este elásta az almacsutkát a hátsó kertben. Másnap az orvos csodának nevezte, ami az ágyban fekvő beteggel történt. A gyerekek találkoztak és a gyűrűket, szintén elásták. Egy hónap elteltével a fiú édesanyja sokkal jobban volt. Hat hét után levél érkezett Indiából, Digory édesapjától, hogy Kirk nagybácsi meghalt és hatalmas vagyont örökölt a család. Digoryék a nagybácsi kastélyába költöztek. Pollyval a barátság megmaradt és a szünidőt mindig a fiúnál töltötte. Narniában minden csodálatos volt. Franknak és Helennek gyermekei születtek. Digory már híres professzor volt, mikor az almafa kidűlt egy viharban, amit valaha ültetett. A fa az emberek világában átlagos fává vált, de termése mindig szebb volt a többi fánál. Digory ruhásszekrényt készített belőle. Andrew bácsi alább hagyott a kuruzslással és szerény öregemberré vált, de ha valakivel kettesben maradt, elkezdett mesélni a boszorkány szépségéről...*